

Arrest

nr. 223 649 van 5 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ahmed SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat loco Mr. D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 24 juni 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Carma op 24.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: [S.]

voornaam: [Z.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij in 2010 naar België is gekomen. Hij had een beslissing gekregen om België te verlaten en is dan naar Duitsland gegaan waar hij 6 maanden heeft verbleven voor dat ze hem terug naar België stuurden. Hij geeft aan dat hij niet meer naar zijn land Afghanistan wil omwille van de oorlog. Hij wil hier een opleiding halen. Betrokkene geeft aan dat het te moeilijk is om in zijn thuisland te leven. Hij is bijna 10 jaar hier en hij wil hier blijven. Verder geeft hij aan dat hij niet ziek is. Betrokkene verklaart ook dat hij een partner in Weert (Nederland) heeft. Ze noemt [S.R.].

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.02.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene verwijst in deze humanitaire regularisatieaanvraag naar zijn lang verblijf in België en zijn sociale contacten. Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard op 19.05.2015 daar betrokkene door Duitsland als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied werd geseind. Deze maatregel werd door de Duitse autoriteiten genomen op 07.04.2014 en verbiedt betrokkene zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van vijf jaar, namelijk tot 07.04.2019. Deze beslissing zonder voorwerp werd op 28.05.2015 aan betrokkene betekend.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Het feit dat betrokkene een partner heeft in Weert (Nederland) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Indien deze relatie duurzaam is, kan betrokkene zich wenden tot de Nederlandse autoriteiten om gezinsherening op basis van deze relatie al daar aan te vragen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Betrokkene werd door de stad Genk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 10 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 21.01.2013 (bijlage 13quater), op 09.06.2013 (bijlage 13), op 21.10.2014 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 01.05.2015, op 14.08.2015 (bijlage 13qq), op 15.10.2015 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 07.03.2016, op 07.06.2016 (bijlage 13qq), op 22.08.2016 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 27.01.2017, op 10.03.2017 (bijlage 13qq), op 10.05.2017 (bijlage 13qq) en op 07.02.2019 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft 12 asielaanvraag ingediend, die allen negatief werden afgesloten door het CGVS. De RVV bevestigde in het kader van betrokkenes eerste, tweede, derde, vijfde en zevende asielaanvraag deze negatieve beslissingen van het CGVS. Aan betrokkene werd na het afsluiten van zijn asielaanvragen telkens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend

Betrokkenes laatste 12de verzoek tot internationale bescherming werd op 06.11.2018 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Aan betrokkene werd op 07.02.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 per aangetekende zending ter kennis gebracht.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 10 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 21.01.2013 (bijlage 13quater), op 09.06.2013 (bijlage 13), op 21.10.2014 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 01.05.2015, op 14.08.2015 (bijlage 13qq), op 15.10.2015 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 07.03.2016, op 07.06.2016 (bijlage 13qq), op 22.08.2016 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 27.01.2017, op 10.03.2017 (bijlage 13qq), op 10.05.2017 (bijlage 13qq) en op 07.02.2019 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft 12 asielaanvraag ingediend, die allen negatief werden afgesloten door het CGVS. De RVV bevestigde in het kader van betrokkenes eerste, tweede, derde, vijfde en zevende asielaanvraag deze negatieve beslissingen van het CGVS. Aan betrokkene werd na het afsluiten van zijn asielaanvragen telkens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend

Betrokkenes laatste 12de verzoek tot internationale bescherming werd op 06.11.2018 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Aan betrokkene werd op 07.02.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 per aangetekende zending ter kennis gebracht.

Optie 3 – verklaringen werden reeds beoordeeld

Betrokkene verklaart dat ... (info uit administratief verslag/hoorrecht).

Betrokkene heeft 12 asielaanvragen ingediend, die allen negatief werden afgesloten door het CGVS. De RVV bevestigde in het kader van betrokkenes eerste, tweede, derde, vijfde en zevende asielaanvraag deze negatieve beslissingen van het CGVS. Aan betrokkene werd na het afsluiten van zijn asielaanvragen telkens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13quater, bijlage 13qq, bijlage 13qq, bijlage 13qq, bijlage 13qq, bijlage 13qq van 09.03.2017 en bijlage 13qq). Betrokkenes laatste, 12de asielaanvraag dd 25.09.2018 werd op 06.11.2018 door het CGVS niet ontvankelijk verklaard. Aan betrokkene werd op 07.02.2019 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13qq) verstuurd.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen)

Betrokkene verklaart dat ... (info uit administratief verslag/hoorrecht). Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het door hem ingeroepen imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het beginsel van de fair play.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

[...]

Verzoeker meent dat verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom hij geen rekening gehouden heeft met het lang verblijf en vervreemding van verzoeker van het land van herkomst.

Verzoeker is dermate verwesterd dat hij sommige gehoren bij het CGVS zelf in het Nederland deed.

Verzoekers sociale relatie is geen 'gewone sociale relatie' zoals verweerster dat minimaliseert.

Verzoeker heeft een diepgewortelde sociale relatie.

Verzoeker meent dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van de Raad van State waarin het volgende staat:

Het is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

(RvS 22 december 2010, nr. 21 0.029),

Verzoeker verwijst naar een arrest van uw Raad waarin het volgende staat:

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

RvV 220568 van 30 april 2019

Verweerster heeft nagelaten om de duurzaamheid van verzoekers relatie met de dame van de Nederlandse nationaliteit te onderzoeken.

Verweerster heeft aan verzoeker geen kans gegeven om dit aan te tonen alvorens een beslissing te nemen.

Verzoeker heeft een hechte band met de dame van de Nederlandse nationaliteit. Dit blijkt uit zijn eerste verklaring, die niet verder doorggevraagd is door verweerster, en de voorgelegde stukken (stuk 6 – zie infra)

Verzoeker is in 2010 naar België gekomen als een 15 jarige en hij is getogen in België. Deze sociale contacten zijn geen gewone contacten maar diepgeworteld zoals supra aangehaald.

Verzoeker is geruime tijd een leerling van het Centrum Leren en Werken Maasmechelen.
Verzoeker beschikt over een overeenkomst van alternatieve opleiding met de onderneming 'Carrosseriebedrijf [R.]'. (stuk 3)
Verzoeker beschikt over een huurovereenkomst voor een woning in Genk en hij betaalt zelf zijn huur. (stuk 4)
Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar zijn loonfiches van de laatste maanden. (stuk 5)
Lust but not least:
Verzoeker heeft een vast relatie met een dame van de Nederlandse nationaliteit. Ze hebben plannen om binnen kort met elkaar te trouwen.
Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar een kopie van haar identiteitskaart, foto's en een brief. (stuk 6)
Wat betreft dit laatste punt stelt verweerster dat verzoeker vanuit land van herkomst een aanvraag gezinshereniging mag indienen om zich te herenigen met deze dame.
Verweerster heeft een paar punten over het hoofd gezien, of doet alsof:
Ten eerste:
Verzoekers inreisverbod dat opgelegd was door de Duitse autoriteiten is niet achter de rug. Verweerster heeft net een nieuwe inreisverbod aan verzoeker voor 3 jaar opgelegd. (stuk 7)
Verweerster weet heel goed dat dit inreisverbod het onmogelijk maakt voor verzoeker om zich te herenigen met zijn toekomstige vrouw voor een periode van 3 jaar.
Verweerster maakt door haar eigen toedoen, een nieuw inreisverbod, het leven van verzoeker zwaar en dan stelt ze dat verzoeker zich mag herenigen via de procedure gezinshereniging.
Alsof ze niet op de hoogte is van haar beslissingen over de procedure gezinshereniging voor de personen met inreisverbod.
Honderden beroepen zijn aanhangig bij uw Raad in de gelijkaardige dossiers.
Als dit niet een moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt wat dan nog?
Een redelijke mens weet het antwoord op deze vraag al.
Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van uw Raad waarin het volgende staat:
Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: "Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen. "
De motivering van dit arrest is uiteraard van toepassing in het huidige geschil omdat de gevolgen van inreisverbod van 3 jaar een omkeerbare gevolgen heeft voor verzoeker. Eruit blijkt hoe onzorgvuldig deze beslissing genomen is.
Een dergelijke handeling is niets anders dan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en eveneens een schending van het redelijkheidsbeginsel.
Verweerster motiveert verder stelt verder dat er risico op onderduiking is. Verzoeker meent dat hij over een vast werk en adres beschikt. Hoe kan er sprake zijn van onderduiking?
Wat betreft de terugleiding naar de grens stelt verweerster dat verzoekers eerdere asielaanvragen afgewezen is.
Verzoeker meent dat dit geen vrije brief mag zijn voor verweerster om hem op te sluiten met het oog op uitwijzing.
De laatste asielaanvraag van verzoeker is afgewezen op 6.11.2018.
Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie sinds november 2018 tot nu toe enorm verslechterd is.
Verweerster heeft nagelaten om een onderzoek te doen over de terugkeermogelijkheid van verzoeker naar het land van herkomst na een verblijf van 9 jaar in België.
Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende rapporten en hij meent dat hij zich niet in Afghanistan kan vestigen:
Veiligheidssituatie in Kaboel en de grote steden en de situatie van de terugkeerders
2 March 2018 / UNHCR - UN High Commissioner for Refugees
Afghanistan
Presentation on the situation in Afghanistan (background; security situation; displacement; humanitarian situation; risk profiles; education; health; internal protection alternative / IFA)
International Protection Needs of asylum-seekers from Afghanistan; 12 March 2018 - Vienna, Austria (Expert Opinion or Position, English)
Slide 6 Regions most affected by conflict 16% of verified civilian casualties were recorded in Kabul city in 2017 For the first time, in 2017, UNAMA recorded attacks by ISK outside of Nangarhar or Kabul, in Herat province In 2017, conflict caused new internal displacement in 31 out of 34 provinces Southern

Central Eastern South Eastern Western Northern North Eastern Central Highlands - [...] - Neither Kabul nor Herat city were safe for civilians in 2017, with both cities reporting hundreds of civilian casualties (Kabul city > 1,600, representing a 17% increase compared to 2016). - Although the Central Highlands has recorded relatively few civilian casualties in recent years, the local population (predominantly Hazara) is effectively isolated. [...] ISK has also claimed responsibility for recent attacks on Shia mosques in Kabul and Herat. Internal displacement: All 34 provinces are hosting IDPs, undermining their capacity to absorb returnees from Pakistan and Iran and provide adequate shelter, livelihoods, and basic services. [...] - Even in cities with a mixed population, such as Kabul and Herat, communities are largely segregated in different neighborhoods with minimal interaction. Although political alliances have formed between leaders of different communities, such alliances are primarily a result of political expedience rather than shared ideology and remain fragile. [...] In addition, UNHCR provides protection and assistance to almost 500 refugees and asylum-seekers of various nationalities residing in Kabul, Kandahar and Herat, registered under the UNHCR mandate in the absence of a national refugee law. - 58,592 registered Afghan refugees returned to Afghanistan in 2017 from Pakistan (98%), Iran (2%) and other countries.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasi-patel-20180312-eagavn.pdf

in dit rapport staat dat noch Kaboel noch Herat veilig is voor de burger.

31 januari 2018 / Oxfam (Author), published by ReliefWeb

Afghanistan

Report on influence of the return of refugees on the ongoing conflict (situation in Herat, Kunduz and Nangarhar provinces and Kabul)

Returning to Fragility: Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan (Special or Analytical Report, English)

Even when they can rely on family support, the general perception encountered in this research is that vulnerabilities are higher for unaccompanied minors, single women and female-headed households.

<https://www.ecoi.net/en/document/1425172.html>

25 January 2018 / RDC - Refugee Documentation Centre, Legal Aid Board

Afghanistan

Query response on Afghanistan: Returned asylum seekers

Afghanistan - Information on treatment of returnees to Afghanistan, particularly deportees/failed asylum seekers or those who have returned from studying abroad. (Response, English)

Country Information Report Afghanistan) A report published by UK-registered charity the Refugee Support Network, in a chapter titled "Afghanistan overview", states: "The situation faced by the returnee population is in fact bleaker, with unemployment and difficulties securing a sustainable livelihood an especial challenge for returnees and IDPs, particularly those attempting to re-settle in Kabul and Herat

https://www.ecoi.net/en/file/local/1423145/1788_1517321026_2501.pdf

5 February | AI - Amnesty International

Afghanistan

Statement on the security situation for civilian population (security situation for returnees; possible additional risk factors for returnees from Western countries; possibilities for returnees to evade risks; possibility to safeguard means of existence for single returnees between the age of 18 and 40; access to housing and labour market; situation of Hazara minority)

Stellungnahme vom 5.2.2018 an das VG Wiesbaden (Expert Opinion or Position, German)

Februar 2017 starben bei einem Angriff der Taliban auf eine Schule im ländlichen Raum der Provinz Laghman zwei Schuler, sieben wurden verletzt.²² In der Provinz Herat kamen am 27. Mai 2017 bei der Explosion eines Sprengsatzes in einem Kleinbus mindestens 13 Menschen ums Leben, acht weitere wurden verletzt. [...] 5415610&s=afghanistan/ 24 Reuters, Suspected bomb kills seven outside historic mosque in Afghanistan's Herat, 6. Juni 2017, Abrufbar unter: <https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outside-historic-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1EO?feedType=RSS&feedName=worldNews>

25 DW, Mindestens 24 Tote bei Bombenanschlag in Kabul, 24. [...] 5415610&s=afghanistan/ <https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outside-historic-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1EO?feedType=RSS&feedName=worldNews>

<https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outside-historic-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1EO?> [...] Entführungen werden aber nicht nur durch regierungsfeindliche Gruppen durchgeführt, sondern auch durch kriminelle Gruppen.⁷³ Von staatlichen Akteuren kann gegen diese Übergriffe kein Schutz erwartet werden.⁷⁴ Die Provinz Herat ist beispielsweise ganz besonders von Entführungen betroffen, die sich oftmals an Geschäftspersonen oder ihre Familienangehörigen richten, um Geld zu erpressen. [...] Abrufbar unter:

<http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-34719314> 190 Jawed Zeyartjahi, 11 Dead As Rival Taliban Factions Fight It Out In Herat, Tolo News, 7. Dezember 2015.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1424910/6_1519216797_1802005-amnesty-afghanistan-02-2018.pdf
12 March 2018 / UNHCR - UN High Commissioner for Refugees
Afghanistan

Presentation on the situation in Afghanistan (background; security situation; displacement; humanitarian situation; risk profiles; education; health; internal protection alternative / IFA) International Protection Needs of asylum-seekers from Afghanistan; 12 March 2018 - Vienna, Austria (Expert Opinion or Position, English)

Slide 6 Regions most affected by conflict 16% of verified civilian casualties were recorded in Kabul city in 2017 For the first time, in 2017, UNAMA recorded attacks by ISK outside of Nangarhar or Kabul, in Herat province In 2017, conflict caused new internal displacement in 31 out of 34 provinces Southern Central Eastern South Eastern Western Northern North Eastern Central Highlands - [...] ISK has also claimed responsibility for recent attacks on Shia mosques in Kabul and Herat. Internal displacement: All 34 provinces are hosting IDPs, undermining their capacity to absorb returnees from Pakistan and Iran and provide adequate shelter, livelihoods, and basic services. [...] - Even in cities with a mixed population, such as Kabul and Herat, communities are largely segregated in different neighborhoods with minimal interaction. Although political alliances have formed between leaders of different communities, such alliances are primarily a result of political expedience rather than shared ideology and remain fragile. [...] - Children: The Afghan National Police (ANP), Afghan Local Police (ALP), Haqqani network, Hezb-e-Islami of Gulbuddin Hekmatyar (HiG) and Taliban forces have been identified by the UN Secretary-General as persistent perpetrators of the recruitment and use of children in armed conflict. The recruitment and use of children is significantly more prevalent in the ALP than the ANP. [...] In addition, UNHCR provides protection and assistance to almost 500 refugees and asylum-seekers of various nationalities residing in Kabul, Kandahar and Herat, registered under the UNHCR mandate in the absence of a national refugee law. - 58,592 registered Afghan refugees returned to Afghanistan in 2017 from Pakistan (98%), Iran (2%) and other countries.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasi-patel-20180312-oegavn.pdf

February 2019 | ECRE - European Council on Refugees and Exiles
Afghanistan

Brief report on the inadmissibility of returns due to the deterioration of the security situation No reasons for return to Afghanistan, ECRE's recommendation for a suspension of returns to Afghanistan due to the security situation there and the unfairness of asylum decision-making in Europe (Expert Opinion or Position. English)

<https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2019/02/Policy-Note-17.pdf>

Verweerder heeft nagelaten om zijn beslissing op een deftige/eerlijke en objectieve wijze te motiveren. De handelingswijze en de gevolgen ervan komt neer op een schending van artikel 3 EVRM".

3.3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijf zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum of geldige verblijfstitel.

Hierbij wordt nog vastgesteld dat verzoeker in 2010 naar België is gekomen. Hij verbleef sindsdien ongeveer zes maanden in Duitsland, maar werd teruggestuurd naar België. Verzoeker verklaarde in België te willen blijven en hier een opleiding te willen halen. In dit verband motiveert verweerder dat de omstandigheid dat verzoeker de afgelopen negen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft

opgebouwd in zijn hoofd geen gerechtvaardigde verwachting doet ontstaan op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Dit met verwijzing naar allerhande rechtspraak van het EVRM. Verweerder motiveert dat 'gewone' sociale relaties de bescherming van deze bepaling niet doen optreden. Verweerder motiveert vervolgens over de door verzoeker ingeroepen relatie met zijn partner die woonachtig is in Nederland. Verweerder merkt op dat dit gegeven verzoeker niet automatisch recht geeft op verblijf. Hij stelt dat, voor zover deze relatie duurzaam is, verzoeker zich kan wenden tot de Nederlandse autoriteiten voor gezinshereniging. Verweerder acht een verwijderingsmaatregel niet disproportioneel ten aanzien van het ingeroepen gezins- of privéleven met de partner, waar niet blijkt dat de bestreden beslissing een breuk van de relatie tot gevolg heeft. Volgens hem is er slechts sprake van een eventuele tijdelijke verwijdering. Hij merkt nog op dat verzoeker en zijn partner door middel van de moderne communicatiemiddelen contact met elkaar kunnen onderhouden.

Er wordt verzoeker verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 6° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald omwille van een risico op onderduiken en omdat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5 of als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Het risico op onderduiken wordt gemotiveerd aan de hand van de in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet hiervoor bepaalde objectieve criteria, met name de criteria 4° en 6°. Deze criteria handelen over de vaststelling dat de betrokkene duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden en de vaststelling dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende. Verweerder verduidelijkt dat verzoeker heeft nagelaten gevolg te geven aan maar liefst tien eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die worden weergegeven. Hij stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsbeslissing. Verder wijst verweerder erop dat verzoeker maar liefst twaalf verzoeken om internationale bescherming indiende, die allen negatief zijn afgesloten.

Verweerder wijst erop dat uit een diepgaand onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) en de Raad in volle rechtsmacht is gebleken dat verzoeker niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een laatste verzoek om internationale bescherming werd op 6 november 2018 door de commissaris-generaal onontvankelijk verklaard. Hij stelt dat hieruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Het administratief dossier bevat volgens verweerder geen stukken die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de commissaris-generaal en de Raad in volle rechtsmacht de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat er alsnog sprake is van een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker houdt onterecht voor dat niet wordt geduwd waarom zijn lang verblijf niet opweegt tegen een verwijderingsmaatregel. Verweerder wijst er immers op dat het verblijf van verzoeker in België gedurende negen jaar steeds precair dan wel illegaal was en dat het gegeven dat hij in deze omstandigheid hier een privéleven heeft opgebouwd geen gerechtvaardigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en een bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verzoeker een motivering verwachtte omtrent zijn vervreemding van het land van herkomst merkt de Raad op dat verzoeker, die voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing werd gehoord, ten overstaan van het bestuur niet specifiek wees op een vervreemding van zijn land van herkomst. Er blijkt dan ook evenmin dat hieromtrent specifiek diende te worden gemotiveerd. Daarenboven moet worden aangenomen dat verzoeker in het kader van verschillende van zijn verzoeken om internationale bescherming reeds inriep niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat hij is vervreemd van dit land of is "verwesterd". Verzoeker kan worden geacht reeds kennis te hebben kunnen nemen van de redenen waarom dit niet wordt aanvaard, met name omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Prima facie kan geen schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden vastgesteld.

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich allereerst op een gezins- en familieleven. Hij stelt een relatie te hebben met een Nederlandse vrouw. Hij betoogt dat verweerder heeft nagelaten de duurzaamheid van deze relatie te onderzoeken en dat hem niet de kans werd gegeven dit aan te tonen. Hij stelt dat er sprake is van een hechte band. Om dit aan te tonen voegt hij een foto en een brief van zijn Nederlandse partner. Hij stelt dat hij en zijn partner plannen hebben om binnenkort te trouwen.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “gezinsleven” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64)

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe om met voldoende concrete elementen het bestaan van een hechte en duurzame partnerrelatie met zijn Nederlandse vriendin aan te tonen, opdat hij zich dienstig kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

In zijn uiteenzetting geeft verzoeker niet aan hoe hij en zijn partner elkaar precies hebben leren en sinds wanneer zij een relatie hebben. In de brief van zijn partner is er sprake van een relatie gedurende drie jaar, maar er worden verder geen overtuigende stukken voorgelegd die de duur van deze relatie kunnen staven. Er wordt naast de brief slechts één foto aangebracht, die ongedateerd is. Bovendien verklaarde verzoeker op 26 oktober 2018 in het kader van zijn twaalfde verzoek om internationale bescherming, gevraagd naar zijn familiale situatie, nog als volgt: *“Ik ben nog steeds samen met mijn vriendin [S.D.]”*. Dit betreft voor alle duidelijkheid niet de Nederlandse partner waarmee hij thans stelt een duurzame relatie te hebben. Het is verder niet betwist dat verzoeker en zijn Nederlandse partner niet samenwonen. Verzoeker woont in België en zijn partner geeft aan in Nederland te wonen samen met haar moeder. Van concrete trouwplannen wordt geen begin van bewijs voorgelegd. Evenmin blijkt dat er sprake is van gezamenlijke kinderen.

Rekening houdende met het gegeven dat verzoeker tot voor kort nog een relatie had met een andere partner en er nu geen voldoende objectieve bewijsstukken voorliggen ter ondersteuning van de ingeroepen hechte en duurzame relatie, maakt verzoeker onvoldoende aannemelijk dat er sprake is van een voldoende hechte en duurzame relatie of nog van een gezinsleven dat als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing heeft verweerder er daarenboven op gewezen dat, voor zover alsnog zou moeten worden aangenomen dat er sprake is van een duurzame relatie, verzoeker zich kan wenden tot de Nederlandse autoriteiten voor gezinshereniging. Verweerder acht een verwijderingsmaatregel niet disproportioneel ten aanzien van het ingeroepen gezins- of privéleven met de partner, waar niet blijkt dat de bestreden beslissing een breuk van de relatie tot gevolg heeft. Volgens hem is er slechts sprake van een eventuele tijdelijke verwijdering. Hij merkt nog op dat verzoeker en zijn partner door middel van de moderne communicatiemiddelen contact met elkaar kunnen onderhouden. Het bestuur is dus overgegaan tot een zekere belangenafweging, voor zover al een beschermenswaardig gezinsleven moet worden aanvaard.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Verzoeker betwist niet dat hij steeds in precair dan wel illegaal verblijf was.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Gelet op het gegeven dat verzoeker steeds precair of illegaal in België heeft verbleven, moet worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van verzoeker er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België of Nederland vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM.

Rekening houdende met het gegeven dat verzoekers partner een Nederlandse is en zij woont en werkt in Nederland, en het onduidelijk is of en in welke mate het ingeroepen gezinsleven ook in België wordt beleefd, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder in de bestreden beslissing aangeeft dat dit gezinsleven eerder onder de verantwoordelijkheid valt van de Nederlandse autoriteiten en oordeelt dat verzoeker zich vanuit zijn herkomstland kan wenden tot de Nederlandse autoriteiten om gezinshereniging te vragen. Verzoeker en zijn Nederlandse vriendin kunnen zich tegenover de Nederlandse autoriteiten beroepen op hun recht op eerbiediging van het gezinsleven en niets wijst erop dat de Nederlandse autoriteiten in dit verband geen passende bescherming bieden.

In zoverre verzoeker wijst op een inreisverbod van de Duitse autoriteiten merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeker door Duitsland als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied staat geseind tot 7 april 2019. Ter terechtzitting erop gewezen dat deze datum reeds in het verleden ligt, bevestigt verzoeker dat deze seining door Duitsland niet langer actueel is. Er blijkt niet dat actueel verzoeker door de Duitse autoriteiten nog staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied, zodat evenmin vaststaat dat dit verzoeker zou verhinderen op een later tijdstip zijn vriendin in Nederland te kunnen vervoegen.

Verzoeker merkt nog op dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod voor drie jaar en dit inreisverbod het voor hem onmogelijk maakt om zich de komende drie jaar te herenigen met zijn Nederlandse vriendin. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de thans bestreden beslissing verzoeker enkel oplegt in de huidige omstandigheden het Schengengrondgebied te verlaten. Verzoekers kritiek lijkt eerder te zijn gericht tegen het met de bestreden beslissing gepaard gaande inreisverbod, dat niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering en dat door verzoeker ook nog kan worden aangevochten bij de Raad. In ieder geval wijst de Raad nog op het bepaalde in artikel 11.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn), dat voorziet dat de lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, vooraf overleg pleegt met de lidstaat die het inreisverbod heeft uitgevaardigd en rekening houdt met diens belangen, overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Gelet op het eerste lid van deze laatste bepaling kan worden aangenomen dat in casu Nederland op grond van internationale verplichtingen, zoals een positieve verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM, de mogelijkheid heeft om verzoeker een verblijfstitel af te geven, waarna de signalerende lidstaat overgaat tot de intrekking van de signalering, al kan hij de vreemdeling op zijn nationale signaleringslijst opnemen. Gelet op hetgeen voorafgaat, moet dus worden aangenomen dat het voor verzoeker, ondanks een inreisverbod, wel degelijk mogelijk moet zijn om zich te wenden tot de Nederlandse autoriteiten voor gezinshereniging met zijn Nederlandse partner en dat het geenszins onmogelijk is voor verzoeker om ondanks een inreisverbod een gezinshereniging in Nederland te bekomen. Verzoeker toont het tegendeel ook niet aan. Uit de motivering van de bestreden beslissing leidt de Raad ook af dat, waar hierin wordt aangegeven dat verzoeker de mogelijkheid heeft om gezinshereniging te vragen bij de Nederlandse autoriteiten en dus niet blijkt dat hij en zijn partner definitief van elkaar worden gescheiden en er enkel sprake hoeft te zijn van een eventuele tijdelijke verwijdering, tijdens detwelke zij via de moderne communicatiemiddelen contact kunnen blijven onderhouden, dat verweerder in een eventueel toekomstig overleg geen probleem zal maken van de afgifte door Nederland van een verblijfstitel op basis van gezinshereniging.

Rekening houdende met het gegeven dat verzoekers partner weliswaar een Nederlands paspoort heeft maar is geboren in Kaboel, toont verzoeker ook niet met concrete gegevens aan dat zij hem eventueel niet zou kunnen komen bezoeken.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat er in zijn situatie sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden die maken dat op de Belgische autoriteiten een positieve verplichting zou rusten op grond van artikel 8 van het EVRM om verzoeker gelet op zijn ingeroepen gezinsleven toe te laten tot een verder verblijf. Verzoeker toont een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke belangenafweging, voor zover er al sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, niet aan. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn Nederlandse partner enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Verzoeker beroept zich verder op een privéleven in België. Hij stelt in 2010 als 15-jarige naar België te zijn gekomen en hier diepgewortelde sociale banden te hebben opgebouwd. Hij stelt te studeren aan het Centrum Leren en Werken te Maasmechelen en te beschikken over een alternatieve opleiding met een carrosseriebedrijf. Hij beschikt over een huurovereenkomst en betaalt zijn huur zelf. Hij legt loonfiches van de laatste maanden voor.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en hij hierbij wees op het feit dat hij in 2010 naar België is gekomen en hij hier een opleiding wil halen.

Verweerder aanvaardt op basis van verzoekers verklaringen dat hij hier al negen jaar verblijft en hier een opleiding wil halen een zeker privéleven in België, maar benadrukt het gegeven dat verzoekers verblijf gedurende deze negen jaar steeds precair dan wel illegaal was. Hij motiveert dat een privéleven dat tijdens een dergelijk verblijf is opgebouwd verzoeker geen gerechtvaardigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Dit met verwijzing naar allerhande rechtspraak van het EVRM. Verweerder geeft hiermee dus aan dat hij, op basis van de voormelde elementen, niet aanvaardt dat er sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden die ook op het vlak van het privéleven aanwezig moeten zijn in de situatie van een vreemdeling van wie het verblijf steeds als precair dan wel illegaal is aan te merken, om aanleiding te kunnen geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder enig concreet gegeven dat hij tijdens het horen inriep ten onrechte niet in de beoordeling heeft betrokken en evenmin dat de beoordeling als kennelijk onredelijk is te beschouwen. Verweerder heeft er correct op gewezen dat een privéleven opgebouwd tijdens een illegaal en precair verblijf slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan leiden tot een positieve verplichting voor de Belgische staat. Hiervoor kan worden verwezen naar de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente rechtspraak van het EHRM. Verzoeker diende er zich van bewust te zijn dat de uitbouw van een privéleven in dit land precair was. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn lang verblijf in West-Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Verzoeker kan de in België opgedane leer- en werkervaring aanwenden om in zijn land van herkomst zijn leven opnieuw op te bouwen. Volgens zijn Nederlandse partner verblijven minstens verzoekers ouders ook nog in dit land. Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat hiervoor concrete, onoverkomelijke hinderpalen bestaan.

De thans door verzoeker aangebrachte stukken die staven dat hij leerling is in het Centrum Leren en Werken van de Provinciale Technische School Maasmechelen, dat hij op het einde van dit schooljaar in het kader van het beroepssecundair onderwijs een certificaat als carrosseriehersteller en spuitser carrosserie behaalde, dat hij tijdens het voorbije schooljaar een overeenkomst van alternerende opleiding met een carrosseriebedrijf had die kaderde in zijn opleiding en liep op 30 juni 2019, doet over dit alles niet anders oordelen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij met deze behaalde certificaten in zijn herkomstland voor zichzelf geen bestaan kan opbouwen en dat hij in zijn land, net als in België, niet in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, eventueel bijgestaan door zijn ouders of andere familieleden. De kort voor de terechtzitting voorgelegde brief van de school waarin wordt verklaard dat verzoeker bij hen zijn algemene vorming kan vervolledigen en het tot de mogelijkheden behoort om zijn diploma secundair onderwijs te halen, dat niet eerder voorlag, doet ook nog geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat en betekent nog niet dat er alsnog in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting moet worden aanvaard overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verzoeker nog voorhoudt diepgewortelde sociale relaties in België te hebben opgebouwd, moet worden vastgesteld dat hij geen concrete stukken voorlegt die dit onderbouwen en die de aard en de intensiteit van de door hem aangegane relaties kunnen staven. Hij overtuigt dan ook niet dat de door hem in België opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat deze de gebruikelijke sociale relaties overstijgen en de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen doen optreden. Verzoeker haalt de motivering in de bestreden beslissing niet onderuit dat de gewone sociale relaties die hij mogelijk in België heeft opgebouwd de bescherming van dit verdragsartikel niet doen optreden.

Verzoeker laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen aantonen dat er in zijn situatie sprake is van de vereiste "zeer uitzonderlijke omstandigheden" en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c))

Nu verzoeker geen ernstig grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond, kan hij hieraan in geen geval een schending van artikel 3 van het EVRM koppelen. Het inreisverbod maakt verder niet het voorwerp uit van huidig beroep.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij het nemen ervan rekening heeft gehouden met artikel 3 van het EVRM. Hij wijst erop dat uit een diepgaand onderzoek van de commissaris-generaal en de Raad in volle rechtsmacht is gebleken dat verzoeker niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een laatste verzoek om internationale bescherming werd op 6 november 2018 door de commissaris-generaal onontvankelijk verklaard. Hij stelt dat hieruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Het administratief dossier bevat volgens verweerder geen stukken die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de commissaris-generaal en/of de Raad in volle rechtsmacht de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat er alsnog sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In het kader van verzoekers verzoeken om internationale bescherming werd er herhaaldelijk op gewezen dat er voor burgers in Kaboel, verzoekers laatste verblijfplaats in Afghanistan, geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zijn beslissing van 6 november 2018 ging de commissaris-generaal nog uitgebreid in op de veiligheidssituatie in de stad Kaboel. Hij wees erop dat de nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad en dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger en de Afghaanse Nationale Politie de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Er wordt niet ontkend dat het geweld ook in Kaboel slachtoffers eist, maar de commissaris-generaal stelt vast dat het geweld in de stad voornamelijk is gericht tegen de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten. Er was nog sprake van enkele grootschalige aanslagen tegen de sjiiitische gemeenschap en verder worden religieuze en tribale leiders die samenwerken met de autoriteiten, moskeeën, leden van de clerus, journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. De commissaris-generaal wijst erop dat de aanslagen steeds een aanwijsbaar doelwit hebben en deze niet van dien aard zijn de inwoners van de stad te dwingen hun woonplaats te verlaten. Kaboel is een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is geen sprake van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De mate van willekeurig geweld in de stad Kaboel is volgens de commissaris-generaal niet dermate hoog dat elke burger die er terugkeert een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De commissaris-generaal oordeelt verder dat wat verzoeker betreft geen persoonlijke omstandigheden blijken die alsnog kunnen maken dat hij bij een terugkeer naar Kaboel een dergelijk reëel risico loopt. Hij wijst er de bevoegde minister op dat niets erop wijst dat een verwijdering van verzoeker naar zijn land

van nationaliteit een schending met zich mee zou brengen van het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst sinds november 2018 tot nu enorm is verslechterd. De verschillende door hem aangehaalde rapporten dateren evenwel, op één na, allemaal van ruim voor november 2018. Hiermee toont verzoeker in geen geval de door hem voorgehouden verslechterde veiligheidssituatie sinds november 2018 aan. Er moet worden aangenomen dat de situatie zoals deze blijkt uit deze rapporten reeds voorlag bij de commissaris-generaal en/of de Raad in volle rechtsmacht - minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan - maar niet rechtvaardigde dat verzoeker een beschermingsstatus kreeg toegekend. Met deze rapporten toont verzoeker niet aan dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte zou hebben verwezen naar het reeds doorgevoerde diepgaande onderzoek van de commissaris-generaal en/of de Raad in volle rechtsmacht inzake zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming of ten onrechte zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat er actueel sprake is van een veiligheidssituatie die in die mate is gewijzigd dat verzoeker bij een verwijdering naar Afghanistan alsnog moet vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker beperkt er zich toe uit deze rapporten te citeren en vervolgens op zeer algemene wijze te poneren dat Kaboel niet veilig zou zijn voor burgers, terwijl de commissaris-generaal in oktober 2018 nogmaals vaststelde dat er voor burgers in Kaboel, verzoekers laatste verblijfplaats in Afghanistan, geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en er in hoofde van verzoeker ook geen persoonlijke omstandigheden spelen die hierover alsnog anders kunnen doen oordelen. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de door hem aangehaalde passages wijzen op een gewijzigde veiligheidssituatie. Hij brengt ook geen concrete argumentatie naar voor waaruit moet blijken dat de commissaris-generaal op basis van de actuele veiligheidssituatie in de stad Kaboel de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar algemene informatie omtrent een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betreft de aangehaalde rapporten op geen enkele wijze op zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker citeert ten slotte de titel van een rapport van ECRE van februari 2019, waarin gewag wordt gemaakt van een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan en wordt opgeroepen om verwijderingen naar Afghanistan op te schorten gelet op de veiligheidssituatie en onrechtvaardigheden in het besluitvormingsproces inzake verzoeken om internationale bescherming in Europa. Hij voegt een weblink toe. Verzoeker blijft evenwel in gebreke pertinente en concrete elementen uit het rapport aan te halen die zijn standpunt kunnen ondersteunen dat de veiligheidssituatie in Kaboel sinds oktober 2018 is verslechterd waardoor een hernieuwde beoordeling zich opdrong. Verzoeker heeft blijkbaar zelf niet de moeite genomen om de inhoud van dit stuk te bekijken, nu hij hieromtrent geen concrete beschouwingen naar voor brengt. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de beoordeling die de Belgische asielinstanties in zijn geval hebben gemaakt niet correct was. De Raad leest in dit rapport geenszins dat eender welke Afghaan die wordt verwijderd naar Afghanistan dreigt te worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In het rapport wordt zelfs erkend dat een beperkt aantal Afghanen wel degelijk in aanmerking komt om te worden uitgewezen naar Afghanistan. Enkel wat kwetsbare groepen betreft, wordt gesteld dat een terugkeer in geen geval kan. Er blijkt niet dat verzoeker tot een kwetsbare groep behoort (en verzoeker toont dit ook geenszins aan in zijn verzoekschrift).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij thans nieuwe, concrete gegevens kan aanbrengen die niet reeds voorlagen in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming en die een andere beoordeling rechtvaardigen. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM grotendeels inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t, C-465/07, § 28 en HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, § 33 en § 35). Uit voorgaande blijkt dat verzoekers vrees grondig werd onderzocht en beoordeeld in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij inclusief werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is bij terugkeer naar zijn herkomstland.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM blijkt in de huidige stand van zaken niet.

3.3.2.5. Verzoeker betwist nog dat er sprake is van een risico op onderduiken. Hij stelt over vast werk en een vast adres te beschikken. Het vastgestelde risico op onderduiken, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, betreft evenwel slechts een van de twee motieven die verweerder in de bestreden beslissing heeft opgenomen om te beslissen dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verweerder heeft eveneens beslist om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, met name omdat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Verzoeker betwist niet dat er grond was om hem met toepassing van artikel 74/14, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. De Raad stelt op het eerste zicht vast dat de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten reeds voldoende grondslag vindt in de toepassing van artikel 74/14, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet. Dit motief wordt op het eerste zicht niet ontkracht, zodat het risico op onderduiken een overtollig motief is wat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Prima facie kan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel niet worden vastgesteld.

3.3.2.6. Verzoeker toont op het eerste zicht ook niet aan dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, zodat evenmin blijkt dat de aangevoerde schending van het fair play-beginsel ernstig is.

3.3.2.7. Het middel is niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS